

บันทึก

เรื่อง สินค้าที่ควบคุมการนำเข้า

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้ส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นโดยหนังสือที่ ๒๐๐๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๕

กรณีปรากฏว่าได้มีบริษัทห้างร้านต่าง ๆ นำสินค้าที่ควบคุมการนำเข้าตามกฎหมายควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่างเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีใบอนุญาตให้นำเข้าของกระทรวงเศรษฐกิจ ซึ่งได้ออกกฤษฎีกาห้ามไว้ตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่ได้บัญญัติไว้ว่า “ห้ามมิให้นำสินค้านี้เข้าไปในบัญชีต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้เข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ” เมื่อของมาถึงแล้วพ่อค้าจึงไปขออนุญาตต่อกระทรวงเศรษฐกิจ บางรายกระทรวงเศรษฐกิจก็ออกให้ ปัญหาในเรื่องนี้มีความเห็นแตกต่างกันอยู่คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า แม้ของจะได้นำเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ภายหลังเมื่อกระทรวงเศรษฐกิจได้อนุญาตให้นำเข้าได้ ก็ไม่มีความผิดตามกฎหมาย โดยอ้างว่าถ้อยคำในกฎหมายมิได้มีคำว่า ต้องได้รับอนุญาตก่อน เพียงแต่ได้รับอนุญาตเท่านั้น และมีคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๑๕/๒๕๔๓ ได้ตัดสินไว้เป็นบรรทัดฐาน อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า เมื่อกฎหมายห้ามนำเข้าก่อนได้รับอนุญาต เมื่อผู้นำเข้านำเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต ก็ย่อมเป็นความผิดตามกฎหมายเกิดขึ้นแล้ว การที่กระทรวงเศรษฐกิจออกใบอนุญาตให้ภายหลังเมื่อนำของเข้ามาแล้วนั้น หากทำให้ความผิดที่เกิดขึ้นแล้วเป็นการชอบด้วยกฎหมายขึ้นได้ไม่ เพราะหลักกรรมตาและเจตจำนงของกฎหมายอยู่ที่ห้ามนำเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อนำเข้ามาโดยได้รับอนุญาตความผิดสำเร็จก็เกิดขึ้นแล้ว

อนึ่ง ได้ความเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงการคลังว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ของได้มาถึงด่านศุลกากรในราชอาณาจักร แต่ของนั้นยังอยู่ในความรักษาของเจ้าพนักงานศุลกากร กล่าวคือ ยังไม่ได้นำส่งผ่านด่านศุลกากรไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าในการที่จะวินิจฉัยว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ จะมีอำนาจอนุญาตหรือไม่นั้นก็ต้อดูว่าของนั้นได้นำเข้ามาตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้วหรือยัง

คำว่า “นำเข้า” ที่ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๔๘๒ นี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าแยกได้เป็น ๒ กรณี คือ

๑. ถ้าได้นำมาในเส้นทางโดยปกติ และไม่ใช้ด้วยวิธีปกปิด หากแต่เอาเข้ามาโดยเปิดเผยและแสดงต่อด่านศุลกากรตามระเบียบแล้ว ยังไม่ถือว่าเป็นการ “นำเข้า”

๒. ถ้าได้นำของใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยเห็นได้ว่าเจตนาจะนำเข้าด้วยการลักลอบ ได้แก่ นำเข้าในทางซึ่งมิใช่เส้นทางโดยปกติ หรือนำเข้าในเส้นทางโดยปกติ แต่ด้วยวิธีการอันปกปิดเป็นต้น กรณีเช่นนี้เมื่อนำล่องพ้นเข้ามาในราชอาณาจักรเรียกว่า “นำเข้า” แล้ว

ในกรณีแรก คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่ายังไม่เกิดการกระทำผิดขึ้น ฉะนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะอนุญาตให้นำเข้าก็ได้ ส่วนในกรณีหลัง คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าได้เกิดการกระทำผิดขึ้นแล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายไม่มีอำนาจจะอนุญาตได้

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๔๙๙